

Ölel, szorít magához, míg már nincsen levegőm,
Kettősségbe taszít, mint legforróbb szeretőm.
Néha kisimítja utam gyűrődéseit,
És elfújja képzeletem rémképeit.

Ám,

Zokon veszi, ha nem látjuk báját,
Vagy épp csak érintjük ősi zabláját.
Elrohan inkább előlünk, mint egy durcás kislány,
S nem lesz más, csak gyorsan pergő homok-kristály.